

Medlemmer af samme Forening, da Spørgsmaal om Priserne paa Nyheder og alle Detailspørgsmaal, der fremkommer ved forandrede Arbejdsforhold lettest diskuteres og finder Afgørelse i en Fællesforening. Naar Foreningen er fælles, vil det ogsaa bidrage til, at der ikke opstaar noget Misforhold mellem Arbejdere af begge Køn, hvad der er Fare for, efterhaanden som flere og flere Kvinder trænger sig ind paa den mandlige Arbejds-mærk.

Det er af største Vigtighed, at Kvinden i Tide sørger for at hendes „Væren med“ sker paa en saadan Maade, at Manden ikke faar nogen gyldig Grund til at beklage sig over sine kvindelige Medarbejdere. I den Henseende vil Fællesfagforeningerne, hvor enhver Uoverensstemmelse straks kan komme frem, være de bedste fremtidige Sikkerhedsventiler.

Charlotte Klein.

Kvindens Underdanighed.

Det kan ordentlig gøre en varm om Hjertet at se, hvor ivrig Frk. *Marie Luplau* tager sig af den gifte Kvindes Ære, som da i Grunden ogsaa er hele Kønnets Ære. Altfor ofte hører man ugifte Kvinder tale i andre Toner om dette Emne. Nogle forsikrer, at de kunde saa udmærket godt gaa ind under dette Krav om Underdanighed, naar de elskede en Mand. Jeg tænker da altid, naar jeg hører sligt: Ja, det kan du sagtens sige, saa længe du ikke er gift. Andre taler med lidt ondskabsfuld Glæde om, at de da heldigvis ikke er saa afhængige som de gifte, og lader stadig den gifte Veninde eller Slægtning føle sin ydmygende Stilling. Den ugifte siger f. Eks. pegende paa en Genstand: „Hvem har foræret dig den smukke Ting?“ — „Den har jeg selv købt mig“. — „Eller, for at tale korrekt, du har faaet den af din Mand“. En anden Gang hedder det: „Nej, de gifte skal virkelig ikke have Valgret, de skal jo være Manden underdanig, saa de kan kun have hans Mening“. Atter andre mener, at det er en ligegyldig Ting, om det Ord staar i Rituallet, ja, at det er ligegyldigt, at Loven gør Hustruen retsløs. „Hvem tænker paa Loven eller Rituallet i et Ægteskab“, siger de. Nej, det er ikke ligegyldigt. Selv i de lykkeligste Ægteskaber kan det have sin uheldige Indflydelse. Der kan være Forretningssager, hvis Afgørelse kan have en lige saa stor Betydning for Konen som for Manden; men for dem, som har med Manden at gøre i Forretningssager, er Konen (ligesom i Loven) slet ikke til. Selv om Manden er en god Ægtemand, vil han i de fleste Tilfælde ikke skænke Konen en Tanke; dette er hans Gebet, og han afgør

selvfølgelig Sagen ganske alene. Og skulde det ske, at han sagde: „Det maa jeg først tale med min Kone om“, ja, saa er han i de paagældendes Øjne en latterlig Person, en Nathue og Tøfelhelt; for Konen er det ogsaa ubehageligt at blive kaldt „Rasmus“ i den Anledning, og særlig hvis hun er Kvindesagskvinde. Der er blot en eneste Ting, som jeg ikke kan lide i Frk. Luplaus Artikel. Er det dog ikke en Levning af den gamle Tankegang, at der absolut skal være en „styrende“ i Ægteskabet. Frk. Luplau vil have den betydeligste dertil, enten det er Manden eller Konen. Men hvorfor i al Verden kan dog to voksne Mennesker, som holder af hinanden, ikke leve sammen i dette inderlige Forhold, uden at den ene skal tænkes at „styre“ den anden. Jeg synes, det er saa stygt. Og det er virkelig heller ikke sandt. Man har gensidig den største Indflydelse paa hinanden; men „styre“ — det er der i hvert Fald ikke noget, som hedder i vort Ægteskab. Det er saa sandt, hvad Stiftsprovst Kemp skriver, at den vigtigste Kvindesag af alle er at faa det gamle Syn paa Kvinderne udryddet. Det vilde sikkert være et Skridt fremad i den Henseende, om de høje Herrer slettede Underdanigheden af Rituallet. „Hvad kan det hjælpe, det bliver dog staaende i Bibelen“, vil vel nogle sige. Ja, det bliver staaende som Minde om en svunden Tids Opfattelse af Kvinden. Naar Aar er gaaet, vil man se paa disse Ord som paa andre mærkelige gammeldags Ting, som Apostlene har udtalt. De har ingen virkelig Betydning for Nutidsmenneskers Livssamfund — hverken med Kristus eller med hinanden indbyrdes.

Marietta Wolf.

Der skal Handling til.

Maa det være mig tilladt at give et, som jeg nok tør sige, probat Raad baade mod det gamle „underdanig“ og det ny „underordnet“ i Rituallet, hvoraf ganske rigtigt, som Frk. Luplau siger, det sidstnævnte Udtryk egentlig er det værste, skønt de begge er usømmelige i vore Dages Danmark.

Mit Raad kan forme sig forskelligt, men gaar ud paa det samme: at fordrive Ord, der maa være oprørende for alle fribaarne Kvinder — ogsaa for fribaarne Mænd for den Sags Skyld — at høre paa deres store Højtidssag.

Forlang, I Kvinder, der ikke bare kan snakke, men ogsaa handle, forlang af vedkommende Præst, at han simpelthen stryger disse Ord om Kvindens Un-